

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 14

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 8 ianuarie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.144 din 4 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului	2-3	Decizia nr. 1.168 din 11 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	11-12
Decizia nr. 1.146 din 4 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57, art. 58, art. 59 alin. (2) și art. 62 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare	3-5	Decizia nr. 1.205 din 13 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane	13-14
Decizia nr. 1.159 din 11 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	6-7	Decizia nr. 1.206 din 13 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane	14-16
Decizia nr. 1.160 din 11 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 1, art. 64 alin. 1, art. 90 alin. 2 și art. 215 alin. 4 din Codul de procedură penală	7-9		
Decizia nr. 1.165 din 11 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală....	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.144**

din 4 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Steluța Carmen Toma în Dosarul nr. 40.912/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că prevederile legale criticate sunt constituționale, legiuitorul fiind în drept să reglementeze norme de procedură și de competență.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 40.912/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 26/1990**, excepție ridicată de Steluța Carmen Toma în cauza ce are ca obiect judecarea recursului împotriva unei sentințe prin care s-a respins cererea de radiere a mențiunii privind sediul social.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate, care stabilesc că raporturile dintre părți trebuie soluționate numai pe calea justiției, contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție. Se arată că accesul la justiție este un drept, și nu o obligație a cetățeanului „de a trece prin justiție actele pe care le face pentru a deveni valabile.”

Totodată, autorul excepției consideră că prevederile legale criticate încalcă și art. 45 din Constituție, întrucât nu permit exercitarea dreptului cetățeanului de a încheia convențiile pe care le dorește.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă drepturile garantate de Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 25 din Legea nr.26/1990 sunt constituționale. Se apreciază că aceste prevederi legale constituie norme de procedură a căror reglementare aparține competenței exclusive a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin.(2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 25 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 348/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 12 iulie 2001, și prin cartea II, titlul II, art. VIII, pct. 23 din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.279 din 21 aprilie 2003, dispoziții care au următorul conținut: (1) *Orice persoană fizică sau juridică prejudiciată ca efect al unei înmatriculări ori printr-o mențiune în registrul comerțului are dreptul să ceară radierea înregistrării păgubitoare, în tot sau numai cu privire la anumite elemente ale acesteia, în cazul în care prin hotărâri judecătorești irevocabile au fost desființate în tot sau în parte sau modificate actele care au stat la baza înregistrării cu privire la care se solicită radierea, dacă prin hotărârea judecătorească nu a fost dispusă menționarea în registrul comerțului.*

(2) *Cererea se depune și se menționează în registrul comerțului la care s-a făcut înmatricularea comerciantului. În termen de 3 zile de la data depunerii oficiul registrului comerțului înaintează cererea tribunalului în a cărui rază teritorială se află sediul comerciantului, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, tribunalului din acel județ.*

(3) *Tribunalul se pronunță asupra cererii cu citarea oficiului registrului comerțului și a comerciantului.*

(4) *Hotărârea judecătorească de soluționare a cererii poate fi atacată numai cu recurs, iar termenul de recurs curge de la pronunțare, pentru părțile prezente, și de la comunicare, pentru părțile lipsă.*

(5) *Oficiul registrului comerțului va efectua radierea și va publica hotărârea judecătorească irevocabilă în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala părții care a introdus cererea. În acest scop, instanța va comunica oficiului registrului comerțului hotărârea judecătorească, în copie legalizată, cu mențiunea rămânerii irevocabile.”*

Autorul excepției susține că aceste prevederi legale încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 45 referitor la libertatea economică

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 26/1990 instituie dreptul persoanelor fizice sau juridice, prejudiciate ca efect al unei înmatriculări ori printr-o mențiune în registrul comerțului, să ceară radierea înregistrării păgubitoare. Radierea poate fi cerută însă numai în cazul în care prin hotărâri judecătorești irevocabile au fost desființate, în tot sau în parte, sau modificate actele care au stat la baza înregistrării cu privire la care se solicită radierea. Totodată, dispozițiile legale prevăd și posibilitatea ca hotărârea judecătorească de soluționare a cererii de radiere să fie atacată cu recurs.

Analizând dispozițiile legale criticate, Curtea constată că acestea prevăd, în mod evident, tocmai dreptul persoanelor prejudiciate printr-o înregistrare păgubitoare în registrul comerțului, menționate în textul de lege, de a se adresa instanței de judecată, precum și posibilitatea folosirii unei căi de atac împotriva hotărârii judecătorești de soluționare a cererii, fiind astfel respectat principiul constituțional al accesului la justiție. Condiționarea dreptului de a cere radierea înregistrării de desființarea prin hotărâri judecătorești irevocabile a actelor care au stat la baza înregistrării cu privire la care se solicită radierea nu semnifică nici îngrădirea accesului la justiție și nici „o obligație

a cetățeanului de a trece prin justiție actele pe care le face pentru a deveni valabile”, cum susține autorul excepției. Această prevedere legală constituie o parte integrantă a modalității în care legiuitorul a dorit să reglementeze cap. III al Legii nr. 26/1990, intitulat „Efectuarea înregistrărilor”, fiind astfel respectate dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin invocarea art. 45 din Constituție, Curtea constată că este neîntemeiată, deoarece scopul reglementărilor legale, ca de altfel al întregii legi, este tocmai garantarea, în condițiile prevăzute, a accesului persoanei la o activitate economică și a liberei inițiative, iar nu îngrădirea acestui drept fundamental.

Curtea s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 26/1990 prin Decizia nr. 241 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 5 mai 2006, în sensul respingerii acesteia. Cu acel prilej, a constatat că prevederile legale criticate sunt norme procedurale care reglementează aspecte referitoare la funcționarea societăților comerciale în condiții de legalitate, fără să conțină dispoziții de natură să îngrădească dreptul de liber acces la justiție ori dreptul de a beneficia de un proces echitabil.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi, de natură să reconsidere jurisprudența Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Steluța Carmen Toma în Dosarul nr. 40.912/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.146
din 4 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57, art. 58, art. 59 alin. (2) și art. 62 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57, art. 58, art. 59 alin. (2) și ale art. 62 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, excepție ridicată de Adrian Marcel Iancu în Dosarul nr. 8.235/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției și Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală Anticorupție București, prin consilier juridic.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, considerând că sunt încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece preiau reglementările din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici în materie de răspundere disciplinară, fără să stabilească în special abaterile disciplinare săvârșite de polițiști.

Reprezentantul Ministerului Administrației și Internelor — Direcția Generală Anticorupție București solicită respingerea excepției, precizând că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 16 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că prevederile legale criticate nu creează privilegii în sensul art. 16 alin. (1) din Constituție. Se arată totodată că sunt respectate dispozițiile art. 108 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.235/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57, art. 58, art. 59 alin. (2) și ale art. 62 din Legea nr. 360/2002, precum și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004**, excepție ridicată de Adrian Marcel Iancu în cauza ce are ca obiect judecarea acțiunii în contencios administrativ a plângerii împotriva unei decizii de sancționare disciplinară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile art. 57 și 58 din Legea nr. 360/2002 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Se arată că prevederile legale criticate preiau reglementările din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici în materie de răspundere disciplinară, deși ar fi trebuit să instituie numai aspectele derogatorii de la procedura stabilită prin această lege.

Dispozițiile art. 59 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 sunt considerate neconstituționale în raport cu art. 1 alin. (5) și art. 108 alin. (2) din Constituție, deoarece instituția competentă să organizeze executarea legilor este Guvernul, și nu un minister aflat în subordinea acestuia.

Se mai susține că dispozițiile art. 59 alin. (2) și ale art. 62 din Legea nr. 360/2002, precum și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece instituie un tratament discriminatoriu referitor la tragerea la răspundere a polițistului, în comparație cu tratamentul stabilit prin Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici și prin Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Totodată, consideră că, în mod discriminatoriu, Legea nr. 360/2002 și Legea nr. 364/2004 nu instituie o procedură administrativă specială, specifică situațiilor în care se găsește polițistul în raport cu celelalte situații în care se află funcționarul public. În legătură cu această critică, se arată că sunt încălcate și prevederile art. 21 alin. (4) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale invocate de autorul excepției sunt constituționale, legiuitorului revenindu-i dreptul de a stabili faptele ce constituie abateri disciplinare, precum și sancționarea acestora.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în ceea ce privește dispozițiile legale expres menționate de către autorul excepției, și inadmisibilă, în ceea ce privește critica referitoare la lipsa unor dispoziții din cuprinsul Legii nr. 360/2002 și al Legii nr. 364/2004.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Totodată, se apreciază că prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 108 alin. (2) din Constituție, invocate în susținerea excepției, nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 57, 58, art. 59 alin. (2) și ale art. 62 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 23 septembrie 2004, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 57 din Legea nr. 360/2002: „*Constituie abateri disciplinare, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, următoarele fapte săvârșite de polițist, comise cu vinovăție:*

a) *comportarea necorespunzătoare, în serviciu, familie sau în societate, care aduce atingere onoarei, probității profesionale a polițistului sau prestigiului instituției;*

b) *neglijența manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege;*

c) *întârzierea repetată sau nejustificată a soluționării lucrărilor;*

d) *depășirea atribuțiilor de serviciu ori lipsa de solicitudine în relațiile cu cetățenii;*

e) *absența nemotivată ori întârzierea repetată de la serviciu;*

f) *producerea de pagube materiale unității din care face parte sau patrimoniului Ministerului de Interne;*

g) *încălcarea normelor privind confidențialitatea activității desfășurate;*

h) *nerespectarea prevederilor jurământului de credință;*

i) *imixtiunea ilegală în activitatea altui polițist;*

j) *intervenția pentru influențarea soluționării unor cereri privind satisfacerea intereselor oricărei persoane;*

k) încălcarea prevederilor referitoare la îndatoriri, incompatibilități, conflicte de interese și interdicțiile stabilite prin lege.”;

— Art. 58 din Legea nr. 360/2002: “Sancțiunile disciplinare care pot fi aplicate polițistului sunt:

a) mustrare scrisă;

b) diminuarea drepturilor salariale pentru funcția îndeplinită cu 5—20% pe o perioadă de 1—3 luni;

c) amânarea promovării în grade profesionale sau funcții superioare, pe o perioadă de la 1 la 3 ani;

c¹) trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut;

d) destituirea din poliție.”;

— Art. 59 din Legea nr. 360/2002: „(2) Procedura cercetării prealabile se reglementează prin ordin al ministrului de interne[...]”;

— Art. 62 din Legea nr. 360/2002: „(1) La nivelul Inspectoratului General al Poliției se constituie Consiliul superior de disciplină, iar la Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, inspectoratele județene de poliție, unitățile teritoriale și instituțiile de învățământ ale poliției se constituie consilii de disciplină.

(2) Consiliile de disciplină se constituie și funcționează pe lângă șefii unităților de poliție și au caracter consultativ.

(3) Consiliile de disciplină își desfășoară activitatea în baza regulamentului aprobat prin ordin al ministrului de interne.”;

— Art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004: „(2) Procedura cercetării prealabile se reglementează prin ordin al ministrului administrației și internelor.”

Autorul excepției susține că aceste prevederi legale încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției și a legilor, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (4) referitoare la jurisdicțiile speciale administrative și ale art. 108 alin. (2) referitoare la actele Guvernului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 și 58 din Legea nr. 360/2002 prin invocarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea reține că este neîntemeiată. Dispozițiile legale criticate prevăd atât abaterile disciplinare

săvârșite de polițiști, cât și sancțiunile disciplinare aplicate. Conținutul acestor prevederi legale a fost adoptat în virtutea prerogativelor constituționale ale Parlamentului conferite de art. 61 alin. (1), fiind astfel respectat principiul supremației Constituției prevăzut de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Reglementarea prin preluare, în totalitate sau în parte, a unor prevederi din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici în materie de răspundere disciplinară este o problemă de legiferare care aparține competenței exclusive a Parlamentului.

În legătură cu dispozițiile art. 59 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004, Curtea constată că acestea nu contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) și ale art. 108 alin. (2) din Constituție. Potrivit art. 108 alin. (2) din Legea fundamentală referitor la emiterea hotărârilor, Guvernul își exercită rolul constituțional prevăzut la alin. (1) al art. 102 privind conducerea generală a administrației publice. Acesta este sensul de organizare a executării legilor prevăzut de textul constituțional, iar nu cel de adoptare a regulamentelor interne în vederea aplicării unei legi, la nivelul unităților de stat, de către conducătorii acelor unități, astfel cum susține autorul excepției.

Referitor la susținerea că art. 59 alin. (2) și art. 62 din Legea nr. 360/2002, precum și art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că textele legale indicate sunt nediscriminatorii, deoarece se aplică uniform pentru toți cei care se află în situația stabilită de ipoteza normelor respective, fără privilegii sau discriminări. Modalitatea diferită de reglementare a cercetării prealabile, în cazul aplicării sancțiunilor disciplinare polițiștilor, de cea a funcționarilor publici ori a magistraților, se datorează tocmai situațiilor specifice în care se află aceste categorii de angajați.

În sfârșit, Curtea reține că nu pot fi primite susținerile autorului excepției privind contrarietatea dintre dispoziții legale criticate cuprinse în diferite acte normative, întrucât Curtea Constituțională asigură, conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/2007, doar examinarea constituționalității dispozițiilor legale. Pentru aceleași motive, susținerile privind încălcarea art. 21 alin. (4) din Constituție, prin aceea că Legea nr. 360/2002 și Legea nr. 364/2004 nu prevăd o procedură administrativ-jurisdicțională, nu pot fi primite.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57, art. 58, art. 59 alin. (2) și ale art. 62 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, excepție ridicată de Adrian Marcel Iancu în Dosarul nr. 8.235/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.159

din 11 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Mircea Bălăban în Dosarul nr. 1.399/330/2006 (număr în format vechi 70/2007) al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că părțile Aurelian Mega și Aurel Mega au depus la dosarul cauzei concluzii scrise.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că în motivarea acesteia se invocă probleme de aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.399/330/2006 (număr în format vechi 70/2007), **Tribunalul Ialomița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Mircea Bălăban în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că în cauză i-a fost îngrădit accesul la îndeplinirea actului de justiție [...] prin „împingerea acestui proces de față în instanța de judecată”, fiindu-i astfel închise „toate căile de acces” pe care i le oferea art. 278 din Codul de procedură penală. De asemenea, judecătorul care s-a pronunțat la judecarea pe fond a plângerii formulate în cauză i-a îngrădit „dreptul constituțional la îndeplinirea actului de justiție”. În plus, arată că nu i s-a făcut nicio comunicare nici de către judecătorie, nici de către Parchet, prin care să fie pus în termenul legal și să i se creeze accesul la instanța de judecată, precum și faptul că nu i-a comunicat nimeni faptul că unul dintre parchete a înaintat instanței soluționarea vreunei plângeri declarate de autor împotriva vreunei rezoluții.

Tribunalul Ialomița — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „reglementarea dată de textul de lege în discuție, prin procedură și termene, facilitează accesul liber la justiție al oricărei persoane nemulțumite de un act al procurorului și conduce la soluționarea într-un termen rezonabil a cauzelor ajunse în fața instanțelor de judecată”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, ale cărei considerente sunt valabile și în prezenta cauză.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că instanța de judecată a reținut, în considerentele încheierii de sesizare, faptul că „petentul Bălăban Mircea [...] a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală” (text care privește plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată) și, în consecință, și-a exprimat opinia cu privire la acest text de lege și a trimis dosarul la Curtea Constituțională în vederea soluționării acestei excepții de neconstituționalitate. Din examinarea concluziilor scrise depuse de autorul excepției la dosarul cauzei se observă însă că acesta menționează, ca obiect al excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 278 din Codul de procedură penală, text care privește plângerea contra actelor procurorului. Totodată, analizând conținutul criticilor formulate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit de faptul că, în cauză, s-a înaintat la instanță o plângere împotriva soluției procurorului (așadar, întemeiată pe dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală), plângere care nu îi aparține și care a și fost soluționată de instanța de fond. Se mai constată că împotriva încheierii de sesizare a Curții Constituționale autorul excepției a declarat recurs, în care a arătat că este „de acord cu înțeleapta încheiere” și a cerut i se facă dreptate „pe dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală”. Curtea de Apel București — Secția I penală, prin Decizia nr. 740 din 15 mai 2007, a respins recursul declarat de Mircea Bălăban, constatând că petentul nu justifică niciun interes și reținând, în considerentele acesteia, că trimiterea dosarului la Curtea Constituțională s-a realizat „în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală”.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe cu privire la constituționalitatea art. 278¹ din Codul de procedură penală, care reglementează plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată.

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate. Toate susținerile sale cu privire la faptul că în cauză i s-a încălcat liberul acces la justiție vizează modul în care a fost interpretată și aplicată legea de instanța de judecată, respectiv de organele de urmărire penală. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. Aspectele criticate de autorul excepției sunt de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

În plus, Curtea Constituțională s-a pronunțat, în jurisprudența sa, prin numeroase decizii, asupra constituționalității dispozițiilor

art. 278¹ din Codul de procedură penală, statuând, în mod constant, că acestea nu încalcă liberul acces la justiție. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 405 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 4 august 2005, Decizia nr. 66 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 17 februarie 2005, și Decizia nr. 141 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 16 martie 2006, ale căror considerente își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Mircea Bălăban în Dosarul nr. 1.399/330/2006 (număr în format vechi 70/2007) al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.160
din 11 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 1, art. 64 alin. 1, art. 90 alin. 2 și art. 215 alin. 4 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 1, art. 64 alin. 1, art. 90 alin. 2 și art. 215 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Ioan Cionca și Vasile Ion Rob în Dosarul nr. 1.730/266/2006 al Judecătoriei Negrești Oaș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Consiliul Local Târna Mare a depus la dosar o cerere de amânare a cauzei, motivată de faptul că la acest termen nu poate fi apărată de un avocat, deoarece primarul comunei refuză plata onorariului acestuia, deși consiliul local a hotărât angajarea unui avocat.

Ministerul Public nu este de acord cu amânarea cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a cauzei.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 142/R din 25 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.730/266/2006, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 1, art. 64 alin. 1, art. 90 alin.2 și art. 215 alin.4 din Codul de procedură**

penală, excepție invocată de Ioan Cionca și Vasile Ion Rob în Dosarul nr. 1.730/266/2006 al Judecătoriei Negrești Oaș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece atribuie valoare probatorie în procesul penal unui act de constatare care, în opinia autorilor excepției, este întocmit potrivit unei proceduri specifice ce reglementează activitatea Curții de Conturi, procedură care se desfășoară în afara procesului penal și fără respectarea garanțiilor recunoscute de lege părților în cadrul procesului penal. Se arată în acest sens că art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală reglementează o excepție de la regula cuprinsă în alin. 1 al aceluiași text, permițând ca procesele-verbale de constatare încheiate de alte organe decât cele judiciare, în procedurile administrative de control, să fie mijloace de probă „dacă legea prevede aceasta”. Această din urmă precizare, care condiționează excepția de prevederea „legii”, nu reprezintă o garanție suficientă pentru asigurarea unui proces echitabil, ci, dimpotrivă, nu face decât să alimenteze inechitățile în domeniul penal, autorizând un amestec inadmisibil al procedurilor administrative în procedurile penale. Procedurile administrative de control ce preced întocmirea proceselor-verbale și a actelor de constatare semnalate de art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală nu satisfac exigențele procedurale impuse de dreptul la un proces echitabil. Or, în măsura în care textele de lege criticate conferă acestor acte vocația de a fi folosite ulterior ca mijloace de probă în procesul penal (cu privire la faptele și împrejurările de fapt constatate, precum și cu privire la explicațiile persoanelor la care se referă și a martorilor asistenți), ele trebuie să se supună tuturor cerințelor impuse de aplicarea dreptului la un proces echitabil în materie penală, respectiv: egalitatea de arme, contradictorialitatea, obligarea de motivare a actelor judiciare, comunicarea probelor, posibilitatea exercitării căilor de atac, publicitatea, independența și imparțialitatea autorităților justiției, respectarea prezumției de nevinovăție și garantarea exercitării drepturilor apărării. În plus, independența și imparțialitatea justiției sunt puse în pericol, deoarece s-a creat posibilitatea ca judecătorii să-și poată întemeia soluția de condamnare pe acte întocmite în afara procesului penal.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „procesele-verbale de constatare întocmite de către controlorii Curții de Conturi sunt susceptibile de a fi considerate mijloace de probă în sensul art. 64 din Codul de procedură penală și pot servi la aflarea adevărului în condițiile în care se coroborează cu alte probe din dosar, luând în considerare că, în conformitate cu art. 63 din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită, aprecierea lor făcându-se fie de organul de urmărire penală, fie de către instanța de judecată, în urma examinării tuturor probelor administrate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate. Folosirea actelor încheiate de alte organe în procesul penal este guvernată de regulile procedurii penale, reguli ce se aplică tuturor mijloacelor de probă. Astfel, aceste procese-verbale și acte de constatare se aduc la cunoștința părților în cadrul unui proces public, cu respectarea contradictorialității, a dreptului la apărare, și pot fi contestate de părți, în concordanță cu cerințele dreptului la un proces echitabil.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 63 alin. 1, art. 64 alin. 1, art. 90 alin. 2 și art. 215 alin. 4 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 63 alin. 1: *„Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei.”;*

— Art. 64 alin. 1: *„Mijloacele de probă prin care se constată elementele de fapt ce pot servi ca probă sunt: declarațiile învinutului sau ale inculpatului, declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele materiale de probă, constatările tehnico-științifice, constatările medico-legale și expertizele.”;*

— Art. 90 alin. 2: *„De asemenea, sunt mijloace de probă procesele-verbale și actele de constatare, încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.”;*

— Art. 214 alin. 5: *„Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace de probă.”*

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la imparțialitatea și independența justiției. Se invocă, de asemenea, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 90 alin. 2 și art. 215 alin. 4 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 793 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 din 22 octombrie 2007, Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, și Decizia nr. 331 din 28 iunie 2005,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 28 iulie 2005, prin care Curtea, pentru considerentele acolo reținute, a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește art. 63 alin. 1 și art. 64 alin. 1 din Codul de procedură penală, față de care nu au fost formulate critici distincte.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art.1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 1, art. 64 alin. 1, art. 90 alin. 2 și art. 215 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Ioan Cionca și Vasile Ion Rob în Dosarul nr. 1.730/266/2006 al Judecătoriei Negrești Oaș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.165
din 11 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 962/35/P/2007, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Adrian Almășan în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că normele criticate sunt neconstituționale câtă vreme nu i se permite, în situația admiterii recursului declarat de Direcția Regională Vamală Timișoara împotriva Încheierii din 10 mai 2007 a Tribunalului Satu Mare, de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate pe care acesta a invocat-o, să aibă acces liber la justiție. Întrucât împotriva soluției pronunțate în cadrul recursului declarat împotriva încheierii de sesizare a Curții Constituționale nu mai

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție invocată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 962/35/P/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege

există cale de atac, se aduce atingere normelor privind dreptul la un proces echitabil, astfel cum a fost acesta interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Airey împotriva Irlandei*, 1979, și Cauza *Artico împotriva Italiei*, 1980.)

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția este neîntemeiată, deoarece „dispozițiile art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală sunt conforme cu prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, garantându-se dreptul părților la recurs”. Se mai arată că „dispozițiile legale criticate nu contravin nici prevederilor art. 1 și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece acest concept nu presupune, în mod necesar, existența mai multor căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu încalcă dreptul la un proces echitabil și nici accesul liber la justiție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Reglementarea criticată „are menirea de a da expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în considerarea faptului că excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural în cadrul unui litigiu”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „[...] Încheierea este supusă recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”

Se susține că acest text de lege încalcă prevederile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, precum și cele ale art. 1 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind obligația de a respecta drepturile omului și, respectiv, dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că principiul liberului acces la justiție nu echivalează cu accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul având competența, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, să instituie reguli de procedură deosebite, în considerarea unor situații speciale. Așa fiind, nu pot fi primite criticile autorului excepției în sensul că lipsa unei căi de atac împotriva soluției pronunțate în soluționarea recursului declarat împotriva încheierii de suspendare a cauzei întemeiate pe prevederile art. 306 alin. 6 teza întâi din Codul de procedură penală ar avea semnificația încălcării art. 21 din Constituție.

De altfel, instituirea, prin dispozițiile legale criticate, a unor reguli speciale de procedură referitoare la exercitarea recursului împotriva încheierii de suspendare a cauzei, în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, cât și la judecarea recursului în termen de 3 zile, dă expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în deplin acord, așadar, cu exigențele dreptului la un proces echitabil.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție invocată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 962/35/P/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.168

din 11 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dorel Cheche în Dosarul nr. 3.461/302/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde personal Dorel Cheche. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, întrucât Legea nr. 275/2006 a fost adoptată ca lege ordinară, fără a avea temei constituțional. Pe de altă parte, arată că dispozițiile art. 33 din această lege sunt neconstituționale, întrucât prevăd că normele privind condițiile de cazare se stabilesc de ministrul justiției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 275/2006, întrucât nu există identitate de situații între persoanele condamnate și celelalte persoane, astfel încât nu li se poate aplica același tratament juridic cu privire la cazare. Referitor la constituționalitatea extrinsecă a Legii nr. 275/2006, apreciază că aceasta a fost adoptată cu respectarea prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h), ale art. 75 și 76 din Constituție.

Având cuvântul în replică, autorul excepției arată că dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 1 și 5 din Constituție. Depune la dosar un set de înscrisuri.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.461/302/2007, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea**

nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

Excepția a fost ridicată de Dorel Cheche într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece ministrul justiției nu ar trebui să aibă dreptul de a se substitui legiuitorului, stabilind prin ordin alte cerințe de cazare decât cele prevăzute de Legea locuinței nr. 114/1996. Totodată, arată că Legea nr. 275/2006 nu a fost adoptată cu respectarea prevederilor constituționale referitoare la adoptarea legii organice.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, legiuitorul a impus condiții obligatorii în care sunt cazare persoanele condamnate, cu respectarea drepturilor fundamentale prevăzute în art. 16 și 22 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile criticate nu instituie discriminări de natură să aducă atingere art. 16 din Constituție și nici nu contravin prevederilor art. 22 din Constituție referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică. Totodată, consideră că textul de lege criticat este o aplicare a art. 15 alin. (1) din Constituție, drepturile și obligațiile privind cazarea persoanelor condamnate fiind stabilite prin Legea nr. 275/2006.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate asigură egalitatea între persoanele aflate în detenție, prin aplicarea aceluiași regim juridic. De asemenea, persoanele deținute au condiții de cazare de natură a le asigura suficiente garanții pentru respectarea dreptului la viață și la integritate fizică și psihică.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile

Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, având următorul conținut:

„Cazarea persoanelor condamnate:

(1) *Persoanele condamnate sunt cazate individual sau în comun.*

(2) *Camerele de cazare și celelalte încăperi destinate persoanelor condamnate trebuie să dispună de iluminat natural și de instalațiile necesare asigurării iluminatului artificial corespunzător.*

(3) *Fiecărei persoane condamnate i se pune la dispoziție un pat.*

(4) *Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor condamnate se stabilesc prin ordin al ministrului justiției.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 4, ale art. 15 alin. (1), ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 22, ale art. 23, ale art. 34, ale art. 35, ale art. 47 alin. (1), ale art. 50, ale art. 53, ale art. 57, ale art. 73 alin. (3) lit. h), ale art. 75 alin. (1), ale art. 124, ale art. 125 alin. (1), ale art. 126, ale art. 127, ale art. 129, ale art. 131 și ale art. 132. Totodată, invocă prevederile art. 2, ale art. 3, ale art. 4 paragraful 1, ale art. 5 paragraful 1, ale art. 14 și ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 4 din Protocolul adițional nr. 7, ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, precum și prevederile

Recomandării Rec(2006)2 a Comitetului de Miniștri referitoare la Regulile Europene ale Penitenciarelor Nr. R(99)22 referitoare la suprapopularea închisorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește neconstituționalitatea extrinsecă invocată de autorul excepției, Curtea constată că această susținere este neîntemeiată, deoarece, astfel cum reiese din cuprinsul Legii nr. 275/2006, aceasta a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituție. Totodată, Legea nr. 275/2006 este o lege organică, potrivit dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție referitoare la reglementarea infracțiunilor, pedepselor și regimului executării acestora, și a fost adoptată ca atare.

II. Referitor la criticile de constituționalitate intrinsecă, Curtea constată că faptul că ministrul justiției stabilește normele obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor condamnate nu echivalează cu o substituție a acestuia în atribuțiile legiuitorului, așa cum în mod greșit susține autorul excepției. Dispozițiile de lege criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică — persoanelor condamnate —, fără privilegii și fără discriminări de natură să încalce vreunul dintre criteriile de discriminare prevăzute de art. 4 din Constituție.

De asemenea, prevederile criticate nu contravin nici dispozițiilor art. 22 din Legea fundamentală referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, deoarece persoanele condamnate au condiții de cazare de natură a le asigura suficiente garanții pentru respectarea dreptului la viață și la integritate fizică și psihică.

Cu privire la celelalte prevederi din Constituție și din actele internaționale invocate de către autorul excepției, Curtea constată că acestea nu au legătură cu cazarea persoanelor condamnate și, ca atare, nu au relevanță în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dorel Cheche în Dosarul nr. 3.461/302/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.205

din 13 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „Columbia” — S.A. în Dosarul nr. 5.584/55/2007 al Judecătoriei Arad.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, considerând că prevederile legale criticate au fost abrogate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.584/55/2007, **Judecătoria Arad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Columbia” — S.A. în cauza ce are ca obiect judecarea plângerii contravenționale formulate de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 15 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 sunt neconstituționale. Se arată că, pentru săvârșirea contravenției prevăzute de textul legal criticat, sancțiunea cu amenda contravențională este aplicabilă operatorului de transport, iar nu conducătorului auto.

Judecătoria Arad apreciază că autorul excepției critică aspecte de aplicare a legii, iar nu de constituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece criticile formulate nu se raportează la nicio dispoziție constituțională.

Avocatul Poporului apreciază că, textul de lege criticat nemaifiind în vigoare, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 15 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 2 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 466/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 25 noiembrie 2003, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 55/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 799 din 2 septembrie 2005.

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (12) privind libertatea individuală și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Anterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 a fost abrogată prin art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, fără ca soluția legislativă criticată să fi fost preluată în noua reglementare.

Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pot forma obiect al controlului de constitu-

ționalitate numai legile și ordonanțele în vigoare ori dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare.

În consecință, având în vedere că dispoziția legală criticată nu mai este în vigoare, în cauză devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „Columbia” — S.A. în Dosarul nr. 5.584/55/2007 al Judecătoriei Arad.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2007.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.206
din 13 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nordiana Nis” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.844/1.748/2007 al Judecătoriei Cornetu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.438D/2007 și nr. 1.447D/2007, care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Societatea Comercială „Cristinel Trans” — S.R.L. și Societatea Comercială „Analog Trans” — S.R.L. în dosarele nr. 2.335/256/2007 și nr. 5.246/182/2007 ale Judecătoriei Medgidia și Judecătoriei Baia Mare.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.392D/2007, nr. 1.438D/2007 și nr. 1.447D/2007 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.438D/2007 și nr. 1.447D/2007 la Dosarul nr. 1.392D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, considerând că prevederile legale criticate au fost abrogate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 18 septembrie 2007, 24 septembrie 2007 și 26 septembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 2.844/1.748/2007, nr. 2.335/256/2007 și nr. 5.246/182/2007, **Judecătoria Cornetu, Judecătoria Medgidia și Judecătoria Baia Mare au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nordiana Nis” — S.R.L., Societatea Comercială „Cristinel Trans” — S.R.L. și Societatea Comercială „Analog Trans” — S.R.L. în cauzele ce au ca obiect judecarea plângerilor contravenționale formulate de autorii excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 23 alin. (12) și art. 45 din Constituție. Se arată că, pentru săvârșirea contravențiilor prevăzute la art. 15 lit. b), e), f), n) și o) din ordonanță, sancțiunea cu amenda contravențională este aplicabilă operatorului de transport, conform art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f), iar nu conducătorului auto, în raport cu unele din obligațiile acestuia prevăzute la art. 10 din ordonanță.

Judecătoria Cornetu, Judecătoria Medgidia și Judecătoria Baia Mare apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sancționarea operatorului de transport fiind justificată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin Ordonanța Guvernului nr. 37/2007, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că, textul de lege criticat nemaifiind în vigoare, excepția este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 2 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 466/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 25 noiembrie 2003, astfel cum au fost modificate aceste dispoziții prin articolul unic pct. 9 din Legea nr. 335/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 55/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.101 din 7 decembrie 2005.

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (12) privind libertatea individuală și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Anterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 a fost abrogată prin art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, fără ca soluția legislativă criticată să fi fost preluată de noua reglementare.

Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pot forma obiect al controlului de constituționalitate numai legile și ordonanțele în vigoare ori dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare.

În consecință, având în vedere că dispoziția legală criticată nu mai este în vigoare, în cauză devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nordiana Nis” — S.R.L., Societatea Comercială „Cristinel Trans” — S.R.L. și Societatea Comercială „Analog Trans” — S.R.L. în dosarele nr. 2.844/1.748/2007, nr. 2.335/256/2007 și nr. 5.246/182/2007 ale Judecătoriai Cornetu, Judecătoriai Medgidia și, respectiv, Judecătoriai Baia Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2007.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 158931

